

уединенно мѣсто на крайморіето и тамъ сѣднѣхъ и двамата на едно високо мѣсто и дышѣхъ сладострастныя и прохладенъ въздухъ. Сцената бѣше може бы сгодна за мълчене и размисляне. Клодій, като затуляше лицето си съ рѣка отъ пламеннитѣ слънчеви лучи, смѣташе на умъ паритѣ които презъ послѣдната недѣля бѣ спечелилъ отъ играта на кумарь. А гъркътъ облегнатъ на колѣното си и безъ да са брани отъ слънцето, глѣдаше втренчато на широката морска равнина.

— Кажѣ ми, Клодіе, извика Аеннииниътъ най-подирь, либилъ ли си нѣкога ?

— Често даже.

— Който са е влибвалъ често, той никога не е залибвалъ. Истинната любовь е една ; искусствениитѣ любви сѣ много.

— Ты наздраво ли си са влибилъ ?

— Еще не съмъ стигналъ до тамъ. Не съмъ са влибилъ на здраво ; но залибилъ бѣхъ ако можахъ да видѣмъ онъзи която е обладала сърцето ми.

— Искашъ ли да налучъ предмета на любовьтъ ти ? Тя е дъщерята на Диомеда. Тя та либи и не си крые любовь-та. Тя е прекрасна и богата и увѣрявамъ та че тя може да позлати праговетѣ на къщата на супруга си.

— Не, Не, немамъ намѣреніе да са продамъ. Прекрасна е дъщерята на Диомеда, исповѣдамъ го, и ако да не бѣше тя внука на отпущеникъ кой знае Но не ; тя е на лице само хубава ; обходата ѣ не е на мѣдро момиче, духътъ ѣ не е упражненъ освѣнъ въ училището на сладострастіето.

— Непризнателенъ си. Коя е прочее блаженната онъзи твоя дѣвица.

— Ще ти кажѣ, Клодіе. Преди нѣколко вече мѣсеца азъ живѣяхъ въ Неаполь, който много ми аресва, защото опазва обичаитѣ и нравитѣ на еллинското си происхождение, и справедливо е наричанъ Пареенопа, заради ясното си небе и прекраснитѣ си брегове. Единъ день влѣзохъ въ храма на Минерва за да са помолѣмъ на богынята не толкохъ за мене си, колкото за града който тя престанѣ да покровителствува. Въ ума ми са трупахъ сичкитѣ възпоминанія за Аенны, и до таквось умиленіе достигнѣхъ щото мисляхъ че съмъ все самичакъ въ храма и тѣй придружавахъ молитвата си доро и съ рыданіе. Но едно дълбоко въздышане ма изведе отъ вѣсторженното ми състояніе ; обърнѣхъ са тосъ часъ и видѣхъ не далечъ отъ мене една мома, която са молеше и държеше покрывалото си снето, и когато очитѣ ни са срѣснѣхъ осѣтихъ че една небесна луча отъ чернитѣ ѣ очи прониза душата ми. Никога другій пѣтъ, Клодіе, никога не